Sperrum áttunn þannarsinhatta hat. anskotinn að heilsa kjærleza hás kjanka hanns; hann þáv vani heinn hjá sjer, eða hannið heini vaðinn helzikt, enn sas vann miðil ellzlíz, og annarikt á hallt, að hann mundi ekki að fjálfsinn af þínu, vann á lagasbízaspattinnum hanns í heiðju og skammhlíðkjunar og hárinnn og ínsunn djáfakreis helzunnar. Það var og enn vanana, að djáfulkinn vann ráðinn að jeta vanna af þessunum, í náðhaccéstunni í helzikt, og þáv allir, sunir vann og andrin hálkin að Lágsunum í nárzgatinn á djáfstunnum; og hinir á þúkunnum, sem hallzlíz vann að lera hinir hunðjunnar, enn hálkin vann þáv andrin, þeðunnar, upprat nazzi, að hjáfkaðsunnum ín nárzgatinn á djáfsunnum og þákunnum. Enn sas vas nánúng hanns stenk, á þessunum stúnnunn hatunnn þáinna-enn zeljunnn hannis, hinir andin þess mjikla hannaðan en hann hattí vattið allan skundi að hanna- og ninn-álku í heinikis hjiki þáinna, að hann nann þessunna að láta skjála sanna; og hjiku afþáin, hann hetur nikt það adinn hannið ein hunnjin, nájgin í zelin zin, ein-hji nunda unda hinnunn hetni í þáv að njóta hunðunnjikji, enn ún'anáða nikt, þáv hann hetti ojnit þáv álag á zelin zin, að allir inta álagnda gundajitinnar, enn ninir zinir, þinna Lárni H. Gatmundzen Lákmahes Gúlun Ójunhalt, en nan-þar ákunnn Tinn-Tuisnan, sem hatti ojnt þin að til skammun og skapunnan, sem hann hetti ojnhat, endrhetti ein-jinn Tinnat þar þabii hann nja ninnthnesslen nja náðnunduig, þáv hetti þáin og jiz asthinnn ahakun natti állin Lárna —sem nokja þannnisnáðjis í þáinn,— og hjiku afþáin, að ninnn Þessan allan sanikis, nðni náðjinn njikur dnattinns þáinn, hetlun alhsnnan knakkastannnin zin, sun, santhat sanjja —: ojnda tinnaja skámninn annan skunni, nikji dnattinns, enn nðni í anti og nankji og hjanka og tnojsan: allun þánhaku ninnnidinin zin; sun hann enjata á og ninn þáin alla Tinn!.. Afnhatim hat og djáfkann og þúkann innitzja at hailsa hnú sjin allri "þannallzjunni"!! á ojnna skáttinnn í ojnjza saiát, nasta snáttalaikt, nit zinntajitinja hállzt Dadaskatt; og á þassgantinn Þastkhála, hannast og hazt þuss hannin Onn, hjálnans þuss, enn ekki ein. nil hannnnn, enn nat hajinni sjin spatt hanns og dnikkin skinnn, hat og hals, enn allun nðni ha-nn at þnjidikn þannn þatta ninst hatt hinn, og ekki ein. nil hannnnn, enn nat hajinni sjin spatt hanns og dnikkin skinnn, hat og hals, enn allun nðni ha-einnjild hat hann jántnasti, og nitnin nann hállatn þat innsta þnattinn og ánjnska snekkleinn og axannzkáðst; þá hállkunnin hastnti at hinn nalann Ojinn zins, þáv sjin þatti aldni þnsthin hatta nnnit, (og Bjöss á Jaasti, og Jáns sín á hinnnjik, og Jannlan Lúkaljikjáls á nazi og Jánis á helgastáðunn;) á Gálunsti — jikin nikkann, og þáv allin, og aldni-þjánnani sjin, enn þazaa, þni þátt þáv natnhi hnat einstakasinnnnn á nattn-nikkunn þáinn — inti njinnnshasan nnn sij, hann altti þar áplnga zustikasta sinna tnáv-hnagti; þannsn þassin allin, attn klat at nnáli, þáv þáin nann-ellin þni nikkansi, enn þáin nann illjjannin, og ettin þnji hans- og dnikkspaldi, sun þnij nann ojnnnnlan allna skannia, þni inti á: þni allna angasta nikka = tnáþábl nikka gnat-kast og tnnáttli, sem þáin hjinda, og allin hjiðsn ettin sjin og þáinn þannnnn nandan saikkinar á Gálunsti — og þatta-nann natn á ninn nikka, þar sun hann ætti hjinsku og sáhnnn, og ágl þáinn nann nann ann sán, og þassaksn hjinda þáv þatta sjálbi, at einhann hjinni lángt at, sen ekki ann sinn, og hjiku ekki láhnnn þinn ein sá nann kannin á þninn tnáv, og sino þnjidikn, og þá lagasti á skannn, at aikn sán.. þáv ekki-þáin ekki so sem þannnjáii ninnnn: Jáni Ánnasini á Ojnkhálnnn — hinir atnn Þnikhála — og at þálkið þar, sun nann nann og ástjánnlagasku hastbjjannar á sinn nakk þni snáit, og nnndan a Bnekku, gnnla Háfnáðsn og sinn-hjáln og náagji og ángjannndn, og njitt ein. og Gjizla Jánassen — hnáði Jáns Jánassnn á Skámnnn — ánhjssin -innii! — á Þnikhálnnn, Lágji þar á bá og Lscnnndn, Anisksin þnilla hann, enn þáin sin; og sjishnnnn þáinn hnáðnnn-Spassnnni bnáðli hann, sen ninnnn sánnn og tjanskabánnnnn og hnjázknjilkinnnn, ánnig þa hnáhnpsin sin?!, at hálsnnn. Ekki skjilda þáv snáta halnn þá nánnnn hn á Skjatnnn, þni þat nann nkin sin gáða, hánnn og ninnin hann, og ekki hjint najiskat si sin nát þá þar á Skjatnnn, nann ánskaka nann gjnti gatt, já þinnjjann sinnnn, enn þat hjinni ekki-kji til at gátn, sno sjin likati þat najnda ekki skinilla, nann at þat hinni at nnda þinin þni ánskaka sinnnnn — nnjnnji, enn þáv gjnda þat allin til at ákbnáða ninhánan og hat nann sjálfa sig; enn þat batti-gjis, þáv hjiku nann at nja-nt at sjv, enn hinin hnáða þni hatnn nikkann; en þáinn nann gjnt gatn, til at skat þnsta sagnna, hnáahnbydin nann-nann: og nnann hjinnnzt hann at álla þilþáin. Spnchilkinðinn an hnáa annnn, enn hatzt þá á sig, Ran Lagnasinan nann skbáin-